

hvad enten Invaliditeten indtræffer paa et tidligere eller senere Tidspunkt, og jeg tror ikke, at man, som Tilfældet er i Lovforslaget her, skal stille de gamle daarligere end dem, der er blevet Invalider paa et tidligere Tidspunkt i deres Liv. Hvis ærede Medlemmer har gennemlæst det foreliggende Lovforslags Bestemmelser, vil de se, at hvis man f. Eks. holder sig til Landkommunerne — og det er jo langt den største Del, navnlig af Kommunerne, for Resten ogsaa med Hensyn til Befolkningstal —, saa er der efter Forslaget sikret et Ægtepar, hvor begge er Invalider, som Minimum en aarlig Understøttelse, forudsat, at de er trængende, paa 375 Kr., men hvis Ægtefællerne ikke er Invalider, men er 60 Aar gamle, er der kun sikret dem 250 Kr. Jeg tror ikke, man kan eller bør gøre den Forskel, at naar Invaliditeten er en Følge af Alderdom, skal de paagældende stilles ugunstigere, end hvis Invaliditeten er indtraadt paa et tidligere Tidspunkt. Men det er den Slags Detailler, jeg ikke har fundet Anledning til at komme dybere ind paa tidligere; det er kun det ærede Medlem fra Slagelse, der foranledigede mig til at gøre opmærksom paa, at ogsaa der er efter min Mening en Fejl i Lovforslaget.

Saa sagde det ærede Medlem fra Slagelse (H. P. Hansen), at det, vi gennem Forskringsforslaget sikrede Invaliderne, var jo ikke noget videre. Det var kun her i København, og det højeste Beløb var 600 Kr. til et Ægtepar, hvis begge var Invalider, og lige dermed regnes Opnaaelsen af 65 Aars Alder. Det er ikke ret meget værd, siger det ærede Medlem fra Slagelse. Det burde det ærede Medlem ikke sige, naar han og hans Meningsfæller er med til at fastslaa 500 Kr. som den Minimumssats, der er det eneste, der indeholder noget som helst i Retning af Rettighed. Ogsaa den skal jeg senere komme tilbage til. Men naar man mener, at kunne sætte 500 Kr. som Minimumssats for derigennem at yde nogen Ret for trængende, kan man ikke sige, at 600 Kr. ikke er meget værd, ja næsten ikke værd at nævne.

Saa nævnede endelig det ærede Medlem fra Slagelse, at der var foretaget en Undersøgelse her i København i 1910 over, hvor mange der havde søgt Alderdomsunderstøttelse i Alderen fra 60 til 65 i Løbet af 4 Maaneder, og hvordan deres Stilling var, hvad altsaa kan findes, som det ærede Medlem har set, i den Betænkning, der er afgivet. Det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, at der var 872 Ansøgere,

og de havde næsten allesammen faaet Alderdomsunderstøttelse, kun 68 havde ikke faaet. Det er selvfølgelig rigtigt, men jeg gør opmærksom paa, at man ikke kan bygge noget som helst paa en saadan Statistik eller paa disse Oplysninger, man maa i hvert Fald gøre sig klart, at der her i København paa det samme Tidspunkt, det vil sige efter Folketællingen i 1911 — det er det nærmeste, vi har ved 1910 —, var cirka 7000 Indbyggere mellem 60 og 65 Aar. Saa hvis det ærede Medlem vil udlede noget af de Oplysninger, han henviser til, skal han undersøge, hvor stor en Procentdel de cirka 800 i Alderen mellem 60 og 65 Aar, der har faaet Alderdomsunderstøttelse, udgør af den samlede københavnske Befolkning. Det er det, som har Interesse, for dette, at der ikke er ret mange flere, der har søgt, end dem, der har faaet Alderdomsunderstøttelse, siger ikke ret meget. I denne Forbindelse vil jeg gøre opmærksom paa — det er ikke til det ærede Medlem, men i al sin Almindelighed —, at man synes ikke at gøre sig klart, hvad det ved Invaliditetsforsorg betyder at sætte Aldersgrænsen ved 60 i Stedet for ved 65 Aar. Efter Folketællingen i 1911 — det er den, der stadig er lagt til Grund i Kommissionsbetænkningen, derfor holder jeg mig til den — var der i hele Landet 78,000 Personer i Alderen mellem 60 og 65 Aar. Men der var i samme Tidsrum af alderdomsunderstøttede i Alderen 60—65 Aar knapt nok 9,000 Personer. Lovforslaget regner med, at almindeligvis skal Personer i 60-Aars Alderen betragtes som havende mistet $\frac{2}{3}$ af deres Arbejdsevne, men Statistikken viser noksom, at det er fuldstændig forkert, det har man slet ingen Ret til at gaa ud fra, for ellers vilde selvfølgelig mange flere end de 9,000 af de 80,000 have søgt Alderdomsunderstøttelse. Hvis det var saaledes, at almindeligvis havde Folk i 60-Aars Alderen mistet $\frac{2}{3}$ af deres Arbejdsevne, vilde det se mærkeligt ud, at ikke mere end 9,000 af disse mange har søgt Alderdomsunderstøttelse.

Det ærede Medlem fra Sakskøbing (Rørdam), der talte umiddelbart efter mig, fremsatte i Begyndelsen af sin Tale nogle ret interessante Udtalelser, som jeg er ham særdeles taknemmelig for. Han begyndte med at redegøre for, hvorfor han som Medlem af Kommissionen havde forladt de Tanker, han som Medlem af det Udvalg, der beskæftigede sig med Forslaget om Nedsættelse af en Kommission, gjorde sig om Ordningen af Invaliditetsspørgsmaalet,